

ציפור הפלא

לטביה

בזלזול עם פועליהם ובלי הפסק דיברו "אנו מבינים בכל, לא רק בעניינים שבחיי העיר אבל גם בענייני הכפריים."

"מדוע אני אדון?" היה אומר האדון כשדיבר עם פועל-איכר "כי אצלי שכל עדין. אני יודע הכל, מבין הכל, לא כפי שזה אצלך. אתה

חיו פעם אדון עם גברת, בעלי אחוזה. הם חשבו את עצמם חכמים מכולם ויודעים הכל. ועוד איך! הם אפילו ביינות הבינו וגם במשק שלהם. פועלים אצלם רק בריצה עבדו, ביצעו במהירות כל עבודה. האדון עם הגברת נהגו

יודע לבצע את מה שאני אומר ויותר – שום דבר!"

"אז זה, כפי שאומרים" אמר הפועל "יתכן כבודו שזה כך ויתכן שזה לא כך!"
"מה אתה יודע" חייך האדון "אני והגברת רק נותנים לכם הוראות. אנו אפילו יודעים ללמד לשיר ציפורים שמביאים לנו מעבר לים."

וכאן צריך לומר כי האדון והגברת אהבו ציפורים זרות, וכששמעו שירה של ציפור כזו יכלו לשבת ולהקשיב מבוקר ועד ערב.

הפועל ידע זאת. לכן חייך ואמר "אבל אדון, אל תחשוב כי אני איכר חסר

בינה. גם אני יודע ללמד ציפור לשיר, ולא רק כזו שאצלך, אדון, בכלוב יושבת, נמקה, אבל גם כזו שמתעופפת חופשית."
האדון התחיל לצחוק.

"אתה סתם מתרברב."

"אם כך, הבה ונבדוק" אמר הפועל "למרות שעכשיו חורף בחוץ, בעצמך תשמע, תשתכנע איך הציפור שלי תשיר!"

"יפה, אני מסכים" אמר האדון "אם אשמע רק צליל אחד של הציפור שלך, אפצה אתך בזהב ואתן לך יום חופשי מעבודה, תוכל לטייל במקום לעבוד! אבל אם לא אשמע שירה, כעונש אצווה להלקות אתך כאן, ממש לפני הבית שלי, לעיני הכל."

"מסכים" ענה הפועל "נראה."

והאדון שמח. כי איך? הציפורים, כל ציפורי השיר, כבר מזמן עפו לארצות דרום. אבל הפועל לא מוותר ועומד על שלו.

"אני מסכים, אדוני. רק תתעורר מחר עם שחר ותקשיב היטב עם האוזן העדינה שלך. אז תשמע איך הציפור שלי שרה, לא פחות טוב מהשירה של הציפורים שלך, אלה מעבר לים!"

טוב. כך סיכמו והאדון שחרר את הפועל "שילך ללמד לשיר את הציפור שלו!"

"קומי! קומי!" צעק "הנה מעבר לחלון שרה
ציפור! קומי מהר, כי היא עלולה לברוח, לעוף,
ואז לא תשמעי אותה ולא תראי!"
ומעבר לחלון הציפור שרה, שרה, לא
מפסיקה "טיות-טיות, טיות-טיות! והצליל כל
כך עדין, כל כך פיוטי.
אין זמן להתלבש! אדון וגברת שמו מעילים על
בגדי הלילה שלהם ורצו. יצאו למרפסת

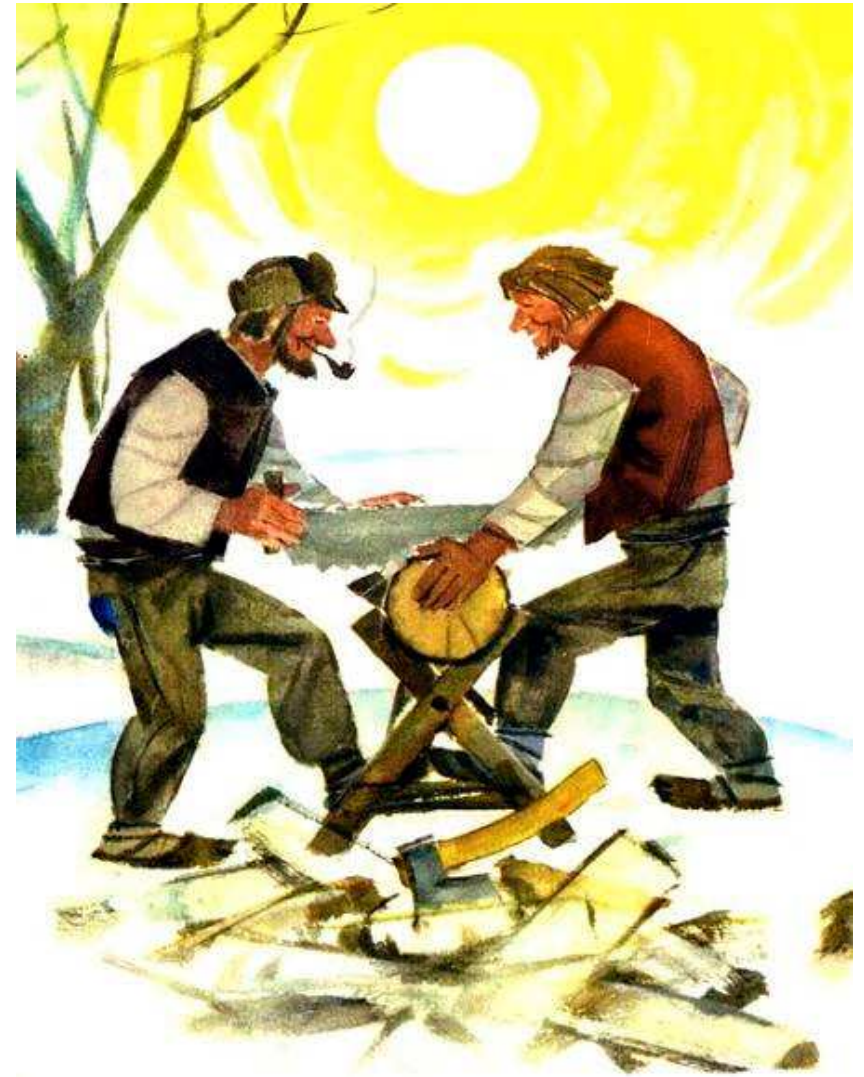

ושמעו וראו...
במטע, ליד
הבית, ערמת
עצים שהביאו
בלילה.
ופועלים-איכרים
מנסרים אותם.
סביב שלג לבן,
שמש מפיצה אור
בהיר ואוויר
נקי-נקי! וידיים
של האיכרים
חזקות-חזקות.

ובעצמו נהנה "מחר יקבל מלקות החוצפן
הזה."
בבוקר, מוקדם-מוקדם, השמש כבר עלתה,
האדון מסתובב במיטתו. מרים את ראשו,
הקשיב... מה זה?
שומע – ציפור שרה. וכל כך יפה, כל כך
מתוק! האדון לא מאמין לאוזניים שלו.
התאבן, רק מקשיב.
ואחר כך קפץ מהמיטה כמו שהיה, בבגד
לילה שלו, והתחיל להעיר את הגברת.

ולפועל האדימו פניו, זרק את הכובע, המסור
בידיו כאילו בעצמו הולך, בעצמו זורם,
מצלצל-שר.
"מחר, כבודו, אקבל זהב אצלך ויום פנוי,
חגיגי, חופשי!"
והמסור מצלצל, מסור שר "טיות-טיות!"
טיות-טיות!"

והמסור שלהם שר "טיות-טיות, טיות-טיות!"
ממש כמו ציפור!
האדון והגברת נעמדו דום על המרפסת. כמו
מכושפים. כל כך הופתעו, התפעלו.